

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/202/2018
Identifikačné číslo spisu:	1716200897
Dátum vydania rozhodnutia:	27.11.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1716200897.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu L. L., narodeného XX. XX. XXXX, bývajúceho vo X., X. XXX, zastúpeného Mgr. Petrom Forgáčom, advokátom so sídlom v Bratislave, Zámocká 14, proti žalovanej Sociálna poisťovňa, so sídlom v Bratislave, Ul. 29. augusta 8 a 10, IČO: 30 807 484, o obnovu konania, vedenom Okresným súdom Pezinok pod sp. zn. 4C/32/2016, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 22. júna 2018, sp. zn. 8Co/126/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Pezinok (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením zo 4. júla 2017 sp. zn. 4C/32/2016 odmietol žalobu žalobcu na obnovu konania vedeného súdom prvej inštancie pod sp. zn. 6C/296/2015 a rozhodol o trovách konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca ako dôvod obnovy konania uviedol procesné pochybenie súdu spočívajúce v nesprávnom zápise do súdneho registra, v dôsledku čoho nedošlo k riadnemu a zákonnému doručeniu platobného rozkazu. Žalobcom tvrdený dôvod obnovy konania vyhodnotil za taký, ktorý nemožno podradiť pod žiaden z dôvodov uvedených § 397 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p. alebo Civilný sporový poriadok“). Považoval preto žalobu za zjavne nedôvodnú.

2. Proti predmetnému uzneseniu súdu prvej inštancie podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) v záhlaví označeným uznesením tak, že ho potvrdil a rozhodol o trovách odvolacieho konania. Potvrdenie uznesenia súdu prvej inštancie odôvodnil jeho vecnou správnosťou. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie postupoval správne, keď dôvodnosť žaloby na obnovu konania skúmal z hľadiska prípustnosti povolenia obnovy konania. Dospel k správne záveru, že podmienky prípustnosti povolenia obnovy a ani dôvody povolenia obnovy celkom zjavne nie sú v danom prípade naplnené. Žalobca totiž v podanej žalobe ani len netvrdil žiadne konkrétne skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by nemohol použiť pred vydaním platobného rozkazu vo veci sp. zn. 6C/296/2015, prípadne najneskôr v odpore, ktorý proti nemu ani nepodal. Prípustnosť i opodstatnenosť povolenia obnovy predmetného skráteného (rozkazného) konania odvodzoval výlučne od skutočnosti, že platobný rozkaz zo dňa 13. novembra 2015, sp. zn. 6C/296/2015, mu bol súdom doručený v rozpore s

ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok - ďalej len „O. s. p.“) o doručovaní. Žalobcom namietaná skutočnosť sa v žiadnom smere netýka splnenia procesných, či hmotnoprávnych predpokladov pre vydanie platobného rozkazu, a nemá žiadnu relevanciu ani z hľadiska existencie nároku žalovaného, ktorého splnenie bolo žalobcovi predmetným platobným rozkazom uložené. Na základe uvedeného dospel zhodne so súdom prvej inštancie k záveru, že obnova konania je v tomto prípade neprípustná a návrh žalobcu na obnovu konania je zjavne nedôvodný; boli tak splnené všetky zákonom stanovené predpoklady na jeho odmietnutie podľa § 413 ods. 1 písm. e) C. s. p. Uvedený záver pritom možno vyvodíť už len z obsahu podanej žaloby na obnovu konania, bez potreby skúmania ďalších okolností danej veci. K nenariadeniu pojednávania súdom prvej inštancie dodal, že súd prvej inštancie nemusel pojednávanie nariadiť, keď žalobu na obnovu konania odmietol ako zjavne nedôvodnú.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Dovolanie odôvodnil dovolacím dôvodom podľa § 431 C. s. p. tvrdiac, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) C. s. p.]. Porušenie práva na spravodlivý proces videl v nenariadení pojednávania súdom prvej inštancie a odvolacím súdom aj napriek tomu, že na jeho nariadení žalobca trval. K porušeniu práva na spravodlivý proces došlo podľa žalobcu aj tým, že nebol vyzvaný na doplnenie žaloby na obnovu konania podľa § 43 ods. 1 O. s. p. (§ 129 ods. 1 C. s. p.), hoci túto považoval súd prvej inštancie za nedostatočnú. Na základe uvedeného potom žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne ho zmenil a obnovu konania povolil.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedla, že sa v plnej miere stotožňuje s rozhodnutiami konajúcich súdov. Má za to, že súdy postupovali vecne správne, objektívne a nedošlo k žiadnym procesným vadám. Navrhla dovolanie žalobcu preto odmietnuť.

5. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., zaoberal sa bez nariadenia pojednávania jeho prípustnosťou a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné ako neprípustné odmietnuť. Dovolací súd na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) uvádza nasledovné:

6. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.). Dovolanie treba preto považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (v tejto súv. por. napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. V preskúmvanej veci žalobca odôvodňoval prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p.

8. Podľa § 420 písm. f) C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces je treba rozumieť taký nesprávny postup súdu, ktorý sa prejavuje v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, vymykajúcich sa nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca. Podstatou tohto práva je zabezpečiť fyzickým a právnickým osobám možnosť domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty, ktoré im právny poriadok priznáva. Nesprávnym procesným postupom sa rozumie iba faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu. V zmysle § 420 písm. f) C. s. p. je teda relevantný taký nesprávny procesný postup, ktorý vylučuje stranu sporu z realizácie jej procesných oprávnení a ktorý marí možnosť jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Pre procesnú stranu z práva na spravodlivý súdny proces nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu

hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom (I. ÚS 50/04, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 252/04).

9. K námietke žalobcu, že odvolací súd nenariadil pojednávanie najvyšší súd uvádza, že v zmysle § 385 ods. 1 C. s. p. na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Či je v konkrétnom prípade nevyhnutné zopakovať alebo doplniť dokazovanie je však vecou úvahy odvolacieho súdu a nie strán sporu. Keďže v danom prípade nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania v danej veci nevyžadoval dôležitý verejný záujem (existencia dôležitého verejného záujmu je dôvodom na nariadenie pojednávania len vtedy, ak by otázky, ktoré sú predmetom konania, mohli mať širší spoločenský dopad a ak by ochrana práv a právom chránených záujmov sporových strán mohla byť významná i pre iné subjekty, o ktorý prípad v preskúmvanej veci nešlo) rozhodnutie odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania nezasiahlo do práva žalobcu na spravodlivý proces.

10. Pokiaľ žalobca namietal, že pojednávanie nenariadil ani súd prvej inštancie, stotožňuje sa najvyšší súd s odvolacím súdom, že tak súd prvej inštancie nemusel učiniť, pretože žalobu na obnovu konania odmietol. Nariadiť pojednávanie by bol súd prvej inštancie povinný len v prípade, ak by sa žaloba na obnovu konania opierala o niektorý z dôvodov uvedených v § 397 C. s. p. (§ 228 ods. 1 O. s. p.) a došlo by k vecnému prejednaniu žaloby, teda či dôvod obnovy konania je alebo nie je naplnený (porovnaj R 41/2013). O takýto prípad sa v danej veci nejednalo.

11. Za porušenie práva na spravodlivý proces považoval žalobca aj to, že ho súd prvej inštancie nevyzval na doplnenie žaloby v súlade s § 43 ods. 1 O. s. p., resp. § 129 ods. 1 C. s. p. K tejto námietke najvyšší súd uvádza, že nebola predmetom odvolacieho prieskumu, keďže ju žalobca v odvolaní neuplatnil. Najvyšší súd nemá preto dôvod sa k tejto námietke osobitne vyjadrovať, keďže dovolanie nie je ďalším odvolaním. Len na zdôraznenie správnosti postupu súdu prvej inštancie najvyšší súd uvádza, že použitie ustanovenia § 43 ods. 1 O. s. p. (§ 129 ods. 1 C. s. p.) prichádzalo do úvahy okrem iného aj vtedy, ak v podaní absentovala niektorá z podstatných náležitostí. V danom spore, ale o taký prípad nejde, pretože žalobca dôvod obnovy konania uviedol s tým, že konajúce súdy ho vyhodnotili ako taký, ktorý nie je zákonom upravený. Žaloba žalobcu na obnovu konania tak mala všetky náležitosti vyžadované zákonom a na odstránenie väd podania nebol dôvod (porovnaj 4 Cdo 83/99).

12. So zreteľom na uvedené možno uzavrieť, že zo strany žalobcu nebol preukázaný nesprávny procesný postup súdu, ktorým by bol vylúčený z uskutočňovania jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) C. s. p.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu preto odmietol podľa § 447 písm. c) C. s. p.

14. V dovolacom konaní úspešnej žalovanej najvyšší súd právo na náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo jej žiadne trovy nevznikli (R 72/2018).

15. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.